

λος παρὰ δένεος ὁ ξανθὸς, ὁ ὑπερήφανος καὶ χριστίεις, τὸν δόπον εἰδομεν εἰς τὸν μόλυβδον, καὶ τὸν δόπον θάλασσης, κόρη μου, ἀμέσως εἰς τὸν καθρέπτην τῶν Χριστουγέννων. Ἐλα λοιπὸν η ὥρα ἔφθασε. Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα, Μαρία Παυλόθεν. Ἐχε θαρρός, καὶ ὁ μνηστὴρ σου θὰ τοῖ ἐμφανισθῇ τοιοῦτος ὡς σοὶ τὸν παρέστησε.

— Ω! φοβοῦμαι τώρα ἐγώ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, πλησιάζον τὴν τροφόν του.

— Φοβεῖσκι νὰ ἰδῆς τὸ πρόσωπον τοῦ μνηστῆρός σου εἰς τὸν καθρέπτην; . . . Ἐλα δὰ, τρελλὴ εἶσαι, νὰ φοβήσαι τοιαῦτα πράγματα. Κατὰ ἐν ἕτος ἡμην ἐγώ νεωτέρα σου, δὲ εἶδον τὸν πτωχόν μου Βασίλη-Οκτιόβριτο (τὸν Βασιλείου γίνοντα Ιωσήφ) καὶ σὲ θεωριῶ δὲν ἡσθάνθη τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, σχι φόβον!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεθάρρυναν ἐπ' ὅλιγον τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ.

— Τούργωμεν, εἶπεν, εἰς τὴν τροφόν θὰ παχίσω νὰ μὴ φοβηθῶ ἰδού εἶμαι ἔτοιμη.

— Αποσυρθῆτε, σεῖς αἱ ἄλλαι, εἶπεν ἡ τροφός εἰς τὰς γυναικας τῆς νεάνιδος: θὰ σᾶς προσκαλέσωμεν ὅταν λάθωμεν ἀνάγκην.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ.

Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, Φεγγάρι ἀγαπημένο,
Σὺ δὲν πονεῖς, ἐγὼ πονῶ,
Γιατὶ ψηλὰ στὸν οὐρανό¹
Κρεμιέσαι λυπημένο;

Ἐσύ ποῦ χρύσονες τὴ γῆ καὶ ἐμάγευες τὸ κῦμα,
Γιατὶ μοῦ βίγνεις φῶς πικρό,
Σὰ νὰ φωτῆς ἔνα νεκρό,
Ποῦ κείτεται στὸ μνῆμα;

Φεγγάρι! στὸ Βασίλειο σου μὴ κατοικοῦν ἀγγέλοι
Καὶ δὲν ἀγγελός μου κατοικεῖ;
Μή, φίλημα πικρό ἀπὸ κεῖ,
Τὴν λάμψι σου μοῦ στέλλει;

Τὸ φῶς σου ἀν ἦναι φίλημα, μυστήριο χυμένο
Ἄπὸ τοῦ γυιοῦ μου τὴν ψυχή,
Ωχ ἀκουσέ μου μιὰν εὐχή,
Φεγγάρι ἀγαπημένο!

Ωχ, λάθε αὐτὸν τὸν στεναγμὸν καὶ πέ του δὲν φοβάται
Ἄλλην δ νοῦς μου συμφορά —
Κάθε μου πόθος καὶ χαρά
Στὸ χῶμά του κοιμάται!

Αὐτά, Φεγγάρι, τοῦ ζητῶ καὶ πέτου, ἀν σὲ ρωτήσω
Πότε θὰ πάντους οἱ καῦμοί;
Οὕτω μιὰ ἀχτίδα σου χλωμή
Τὴν πλάκα μου φωτίσῃ.

G. X. Z.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κρίσις εὐφυής.

Πολλοί ἐπίστευσαν ὅτι η ποίησις συνίσταται εἰς τὸ ποσὸν τῶν συλλογῶν καὶ διπλισθέντες διὰ τῆς ὑπομονῆς τοῦ μετρεῖν, ἐτύπωσαν τόμους ὅγκωδεις λάμβαν, τοὺς ὁποίους οὐχὶ ἀνχρινθουσιν, ἀλλὰ κατατρώγευσιν... οἱ ποντικοί. Εἰς τὸν ἀστείων τούτων στιχουργῶν παρεκάλεσε τὸν Ιταλὸν ποιητὴν Φρουγώνην νὰ ἔξετάσῃ δύο ἀσμάτια αὐτοῦ, ἐν καὶ τὸ αὐτὸν ἔχοντα θέμα, καὶ νὰ τῷ εἶπῃ ποιὸν νὰ δημοσιεύσῃ. Άλλ' ὁ Φρουγώνης ἀναγνούς τὸ πρῶτον μόνον, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἄλλο.

Κρίσις ἐπὶ μιᾶς τραγῳδίας.

Άλλος τις στιχουργὸς Γάλλος ἐπεμψεν ἔκ τινος ἐπαρχίας εἰς τὸν Πιρὲων μίαν τραγῳδίαν του καὶ τὸν παρεκάλει δι' ἐπιστολῆς νὰ τὴν ἔξετάσῃ καὶ νὰ σημειώσῃ πάντα ἐπιλήψιμον στίχον διὰ σταυροῦ. Ἐλθὼν δὲ μετ' ὅλιγον εἰς Παρισίους ἐσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πιρών καὶ λαβὼν τὸ χειρόγραφόν του, τὸ ἀνοίγει καὶ πλήρης χαρᾶς λέγει εἰς τὸν κριτήν του· πῶς; δὲν ἐσημειώσετε οὔτε ἔνα κάνη σταυρόν; Ο Πιρών ἀπεκρίθε — καὶ μήπως οὐδελεις νὰ μεταβάλλω τὴν τραγῳδίαν σου εἰς ἀληθεῖς κοιμητήριον;

Νεωτερισμὸς τῶν ἐκ δράματε φύγων.

Εἰς τραγῳδοποιὸς, ποιῶν τραγῳδίαν, ἐσκέπτετο πῶς νὰ οἰκονομήσῃ τὸν φόνον τοῦ ἥρωός του καὶ δύο ἄλλων δευτερευόντων προσώπων, διό τι ἐσκέπτετο ὅτι δὲ σήμερον πολιτισμὸς ἀποστρέφεται τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τετριμμένους φόνους, τοὺς κατὰ συνήθειαν γινομένους διὰ ξίφους. Ο Κρεβιλλών, ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, ἀπεκρίθη — διατραγῳδοποιός μαζεῖχε τοσοῦτον πονηράν τὴν πνοήν, ὥστε δὲ Κρεβιλλών ὠπισθόδρομησεν ἀποκριθεῖς — Ύ φίλε μου! σὲ βεβαιῶ δὲν εἶσαι καλδες νὰ φαρτακώσης ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς τραγῳδίας σου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Η Μετάνοια. — Η Παναγία τοῦ Τάσσου, συνέχεια. — Οι Χρυσοθῆραι. — Ανδ. Χενιέρος. — Η κυρία Μαρινιάν. — Ρώσσια καὶ Ρώσσοι συνέχεια. — Ποίησις. — Ποικίλα, Κρίσεις εὐφυεῖς. — Εἰκονογραφίαι. Αποψίς τοῦ Νεύσκου. — Λιτερατήρια.